

کھان کھان گاہ ۱ نہوہ 56...
کھیم کا کہ

56

[illegible]

وا بزائم لهو ساته ترومبـلـلـهات و نه يهـلـشت ده نگی با بم بگاته گوـی
پاسکلسوار، تا ده نگی ترومبـلـلهکـهـش نه ما، کابرا زـر
دوورکه وتبووه وه، کیسه کاخز بوو، با بم هـهـیـگرته وه، گوئی:
دهـلـلـی کتـلـبه، ها بزانه چیه؟

وهرمگرت، کتـب بوو، بهـام بـم نهـخوـندرايهـوه، رهـنگه به هـي
تاريکيهـوه بوو بـت، هاتين هاتين له نزيك هـلي گل ئهـوه يـه کهـم
شانـگهـريم لهـو ديوه، له پـش روونا کايـي دهـرگايـي ماـڼـي سـهـر بهـرگي
کتـب بهـکهـم خوـندهـوه:

مہم و زین .

با بم گوتی:

مهم و زین هه قایه تـکی خـشه، مام رهزا زـر شهوان ده یگـته وه،

گوٺ لڳينه بووه؟

وا بوو، من له هه قايه تېږهوه مهم و زينم بيستبوو، دهران چهند رقم لهو (به كړكه) ده بڼه، هر كا ته هه قايه تېږ ناوې ده هڼا، هزمده كړد پښې به كړكه تڼي و خوښي، هه قايه تېږ له گڼانه وي مهم و زين تا بڼي زمان شيرين بوو، نهو هه قايه تېږه بڼه وي وشه يه كي قورس وشه يه كي ناشيرين وهك توڼي و كه رباب و نهو شتانه ي به زاريدا بڼت، به كړكه كي رهزا قورس نيشانده دا، نهو پياوه له گڼانه وه هونه ركار يه كي ده كړد مه گهر ته نها كازانتزاكي و ديستڅسكي و يه شار كه مال و ماركي ز و خانيه كي كورد بتوانن وا بگڼنه وه، سهر سامم به نه حمدي خاني، يه كه م كته بي دهره وي نه لښي كوردي و ماتماتيكي و نهو شتانه يه كه م كته ب كه خوښې نډې تمه وه كته به كي خاني بووه، نهو خانيه ي پڼاچې له سهرده مي خي كه س ناسيې تي! دياره نهو ساڼي من مهم و زيني نه حمدي خانيم بڼ دايكم و بابم و پيري سوارچاكان و و گوڼي كڼساران و كابانه څيكه ه خوښه وه، شته كي وا لهو شاكاره تڼه ده گه يشتم، ناخر من پڼي سڼيه مي سهره تايي بووم، زستاني ساڼي (1974) بوو، زڼري نه ما بوو دنيا كاول بڼت، لڼه وي باشتتر تڼكېگه ين و له مهم و زينيش بگه ين، مهم و زينه كه نهو بوو كه هه ژار كړد بوويه موكرياني يان سڼراني، واته به زاري بڼتاني نه بوو، دره ننگ زڼر دره ننگ نه حمدي خانيم به به زاري خي خوښه وه..

نهو ڼواريه به توور و مهم و زينه وه هاتينه وه، هه موو ڼواريان ده سكه تووري ناسكي ده هڼا يه وه، راسته قري توور ناخښه، به ڼام خواردني خښه، نهو ڼواريانه ي ساوه رمان ده بوو، توور به تامتري ده كړد، نهو ڼواريه مهم و زينيشي هاته سهر، هه نډكيم به ده ننگ لڼ خوښه وه:

سهر نامه به ناوې ته خوايه
چي بڼ نه مه پيت و پڼزي نايه
سهر دڼري پيري نه وين په رستان
چې ناز و نيازي خښه ويستان...

هه مووان گوڼيان هه خستبوو، ده بڼت بڼم له چهند لاپه ه يه كي پڼشه وه نه مهم نه زينمان نه ديتوه، پڼده چوو به هه ه مهم و زيني به سهره وه بوو بڼت، بڼي به بابم گوتي:
كوا! نهو كته به باس له مهم و زين ناكات..

دواي چهند لاپه ه يي ده ركه وت هه ه نيه و بابه ته كه مهم و زينه، به ڼام جودا لهو كاكه مهم و خاتوو زينه ي هه قايه تېږ بڼي گڼا بوو ينه وه، پيري سوارچاكانيش هزي چووه مهم و زين، زڼر ڼواريان دواي نان خوارد مهم و زين له ژووره كي پيري سوارچاكان

دهستيا نده كهوت ژيا ني سهر به ست
رځم و عهره ب و عهجه م سهر و بهر
بڼه ئمه به ني ده بوون و نه كهر
جار لك گوتي:

ئه گهر خو نده وارين هه با ئه و قسانه م له سهر ئه و بهرده، بهردى
پير ز ده نه خشان د.

هاته سهرم له جياتى پيرى سوارچاكان ئه و ئيشه بكه م، ئه و
خو نده وارينى نيه، خو من هه مه، به ئام نه مده زانى چن و به چى ئه و
هه موو وشه يه له سهر ئه و بهرده چي بكه مه وه، بيستبووم، به ئام
له بيرمنيه هه ينه ديتبووم يان نا كه هه كځين له سهر بهرد هه يه،
خودا يه چن ئه و دوو دهره ي خانى له بهر خاترى پيرى سوارچاكان له
سهر بهردى پير ز بنه خشنم، حه يف چه ندى م شكى خو م گوشى و
بیرمكرده وه شت كم نه ديتوه شيعر له سهر بهرد هه كځين، به قه م
ده منووسى ديار نه ده بوو، زوو ده سا يه وه، به ئام بيا م دا له سهر
ديوار له نزيك دهرگاي حه وشه به ديوى ژر دا هه يانك م،
كه يشتبوو ينه وه ده مه و پايز، ديواريان سواخده دا، پش وشكبوو نه وه
قو، خانيم له سهر ديوار هه كځينى و گڼمه پيرى سوارچاكان:
با پيره، قسه كانم له ره نووسيو هته وه.

پيرى سوارچاكان چاوى پدا گڼا، سهرى گڼا پا هه كهى به كه له نه كان، به
پيته كاندا ده گڼا، ده تگوت به گڼا پا شيعره كه ده خو نده وه، گوتي:
ئافه رين كو م، خو زگه ده مزانى بيا نخو نمه وه.

ئ، بهر له كا ولبوونى دنيا، با كه م كيتر له كن مهم و زين
بم نينه وه، دته وه بيرم، چوونى به كر كهى مهرگه وه ي دكى مهم و
زينان ب به هه شت، هه راي نايه وه، خانى به كر كه ده نه رته به هه شت!
له و له و ك شكه هه شت قاتيه ي كه خدا داويه تيه مهم و زين، قات لك
بهر به كر كه كه وتوه، ئه وه نيه ده:

هه ي من بوو به وان درا به هه شت لك
دا يانم ئه و يش له هه شت مشت لك

گو ي ك ساران توو ه ده بوو، له سهرى خو ي ده دا و ده يگوت:
هاى له و قسه يه! كا كه مهم و خاتوو زين به هه ي به كر كه وه چوونه ته
به هه شت؟! من باوه به وه ناكه م، خدا شتى وا ناكات..
دايكم و توو ه تر:

ئه گهر ئه و قسه يه راست ب، خدا باش و خراپى ت كه كردوو
با بم هه ده دات:

واى له به س، به گز خوداشدا ده چ، كچ، ده ست له كارى خدا
وه رمه ده، ت چ له نه نى ئه و ده زانى؟!
دايكم ده ي:

کوو به گژیدا نهچم!

دایکم پـیـوابوو ئه گهر به کړـکه، به کړـکه ی دـکی مـم و زینان
گه یشتبـته به هـشت، هرچی سهگ و سوار و گه جهر و گوجهر و جـوجامشت
هه یه هـموو ده چنه به هـشت و ئه وهش له گه به هـشت نایه ته وه، هرچی
بایم بوو، وای بیرنه ده کرده وه، پـیـوابوو ئاساییه نه ک به کړـکه،
به کـو که سی له و به دره فتار تریش ره نگه به هـی چاکه یه که وه، خودا لـی
خـش بـت و هـه یـدا ته ناو به هـشت، بایم ده ته دایکم:
تـ باش له وه نه گه یه شتی که خودا بـچی به کری مهر گه وه ی برده
به هـشت...

روو له من ده کات:

ده ی کوـم ئه و جـیه بـ دایکت بخوـنه وه که زین باسی چاکه ی به کړـکه
ده کات:

کتـبه که ده هـنم و ته و او لـک ده گه مـم تا لاپه هـی پاـانه وه ی زین بـ
به کړـکه که ده بینمه وه:

گهر پیسی وه کو به کړ نه بووبا
هیچ دوور نه بوو ئا بـووی مه چووبا

...

گهر ئه و نه ده بوو به له مپهری مه
گومرایی ده بوو به رـبه ری مه
وا درنه ده چووین له شهرمه زاری
پیرـز نه ده بووین له کورده واری

مهم و زینی ئه حمده ی خانی له زـر جـیان له گه کاکه مهم و خاتوو
زینی هـه قایه تبـژه که هـولـر، هـه قایه تبـژه که هـه یـدا وه
نه ده ها ته وه، پـچه وانه ده که و ته وه، به تایبه تی له دـکی مـم و
زینان، له وه ی هـه قایه تبـژ، کاتـ براده ره که ی مهم به کړـکه که له خوـن
ده گه وزـنـ، دلـپـ له و خوـنه پیسه ده په ته نـوان گـی زین و مهم،
یه کسر ده بـته دره ختـکی ناحـر، دره ختـک چ دره ختـ به دره ختی
نازانـ، ئه و خوـنه دره خته رهگ له نـوان هر دوو گـ داده کوتـ و
ناهـلـ زین و مهم له ناو گـش بگه نه یه ک، که چی له وه ی شـخی خانی
له سر راسپارده ی زینـ، گـی به کړ ده که و ته دامه نی گـی مـم و
زینـ و هر ئه ویش بـی ده پاـته وه و...

له کاکه مهم و خاتوو زینی هـه قایه تبـژه که هـولـر چ هـه و اـکی وا
له به هـشت و دـزه وه نایه، به مـم هـموو ده زانن جـی به کری
مهر گه وه بـنه بانی دـزه خه، که چی له مهم و زینی شـخی خانی له رـی
پیاوچاکـکی چیا نشینه وه هـه و اـ دـ که به کړ له به هـشت له ناو
کـشکی مـم و زینـ له خزمه تی وانه...

جیاوازی گه له کن له نـوان خانی و هـه قایه تبـژ، بـیه به کړـکه که هر له

جزیره و بـتان نا، له هـولـرـش له ماـی مهـش کـشی دهـنایهـوه،
بهـام ئهـوهی لای ئـمه کـشی سووک، کـشی مهـیله و پـکهـنناوی، گوـی
کـساران به پـکهـنینهـوه دهـ:

ئهـگەر راست بـت، بهـکر له بهـهشت بـت، خهـك له كهـتن و دوو دـ
لـکردن سلناکهـنهـوه.

پیری سوارچاكان دهـ:

كـچـ ههـمین، بهـهشت به بهـکر پیس نابـ، تـ لهـوه بترسـ ترك پـی
بكهـوتـه بهـهشتـ!

ئیدی کـتـب له ماـی ئـمه بهـزمی خـشی نایهـوه، مهـم و زین نهـه خان و
کچهـکی مام جهـلهـبوان و ژنـکی هـسارهـکه و ژنه شهـله جوانهـکه و
مهـریهـم و کهـویاریشی له دهـوری من خـدهـکردهـوه، لهـو ساتانهـی مهـم و
زینم به دهـستهـوه بوو، دهـمخوـندهـوه، وا ههـستمدهـکرد جـی
ههـقایهـتبـژهـکی سهـیداوهـم گرتـتهـوه، ههـمووان چاویان له زاری من
بـیوه، شام به خـم دهـهات، کابانه ژیکهـه به پـکهـنینهـوه دهـیگوت:

دهـی بوویه ئهـو پیاوه گهـورهی که قهـرهـجهـکه گـتی!

{لـره، لهـو دوا رستهـیه، چهـند رـژـك له گـانـهـوه وهـستام،
ههـستمدهـکرد شت ماوه و لهـبیرمچووه تهـوه، چوومهـوه کـانی منداـی و
کن دایکم و بایم، باسی کـتـبهـکهـم بـیان کرد، دایکم دیار بوو
لهـبیری مابوو، بهـام شتـکی وای بـم نهـگـانـایهـوه شتـك بخهـمه سر
گـانـهـوه کهـم، جگه له فریشته و پیازه که، بابیشم دیتنهـوهی کـتـبهـکه
و خوـندنهـوهی من و شتـك له بهـکر کهـی لهـبیر مابوو، جگه له دهـلاقی
کـتـب که بـ من دهـلاقیهـکی له گـانـهـوه کردهـوه}

وابوو له ماـی ئـمه له ژوورـ، دیاره تا درهنگ ئـمه یهـك هـدهـمان
ههـبوو، هـدهـی دانیشن، هـدهـی نان خواردن، هـدهـی نووستن، ههـر یهـك
هـدهـبوو، دوا و وهی من و براکهـم چوینه قوتابخانه، بایم چهـند
دهـلاقیهـکیتری له دیوار کردهـوه، دهـلاقیهـکی من ههـر له پشت سهـرم بوو
به بـندایی تا پشتـنی خـم، کـتـبهـکهـنم لهـو دادهـنا، دایکیشم
پهـردهـیهـکی جوانی له رهنگی کهواکهی خـی پـدا شـکردبـوه، بهـام نه
به دهـلاقی من نه بهـهی براکهـمیان نهـدهـگـت دهـلاقی کـتـب، دهـلاقیهـکان
له ژمارهـی خـزان پتر بوون، ههـر کهسه و شتی خـی لـدانابوو،
ههـریهـکه و به ناوی خـی دهـناسرایهـوه، ئهـوه دهـلاقی بایم، ئهـوه
دهـلاقی دایکم، ئهـوه دهـلاقی کابانه ژیکهـه، ئهـوه دهـلاقی کهـریم،
ئهـوه دهـلاقی رادیـ...دوا دیتنهـوهی مهـم و زین و خوـندنهـوه و
سهـرسامبوون بهـو کـتـبهـه، بایم له بـندایی بهـژنی خـی له تهـنیشت
دهـرگا، دهـلاقیهـکی گچکهی کردهـوه، دهـلاقیهـك بـندایی ههـر بستـك
دهـبوو، بهـرینیشی له بست و قولانجـك تـنهـدهـپهـی، ئهـو تایبهـت بوو به
مهـم و زینی شـخی خانی، دایکم بهـرگـکی جوانی بـ مهـم و زین

دووریبوو، له شوهی بهرگه بالیف، تې بېلی له شوهی توورهگه،
کتېبه که مان دهخته ناویهوه، هاتهوه بیرم بایم گوتی:
بېوهی خه ځ به قورئانی تېنه گات با رهنگی مهم و زین کهسک نه بېت..
ئستاش دواى ئه وهه موو سا ه رهنگی بهرگی مهم و زین له چاومه،
شینځکی ئاسمانی بوو، رځ له سوخمه چیه ند سا ځ دواترې کهویار،
رهنگه هردوویان له یه ځ تېه کوتا بېابن! دېته بیرم جار ځ ژنځ
گځ تیه دایکم:

ئر، بهس، قورئانی مان بهرگی کهسکه، هینگ ځ شینه؟
دایکم گځ تی:

کچې بابانت، ئه وه قورئان نیه، هه قایه تی کاکه مهم و خاتوو زینه
ژنه که گځ تی:

کچې، فځ ځیده له جې وی قورئان دان، دنا فریشته سهر بهو ما ه
داناگر!
دایکم توو ه بوو:

وهی پیاز، ئه گهر به هې کاکه مهم و خاتوو زینه وه فریشته نه یه ته
ما ی ئمه، با ههر نه یه ت.

ناوی ده لاقه ځ بې له زاری مه لایه که وه گځ ا بې ده لاقه ی مهم و زین،
دیته وه بیرم مه لایه هه بوو، سهر دانی ده کردین، کاتې زانی کتې بی ناو
ده لاقه که بهرگ ځکی جوانی تېگیراوه، مهم و زینه، به ده لاقه ی مهم و
زین ناوی ه ځنا، له زاری ویه وه بېاوبې وه، ئه وه مه لایه سهر چیخ
نه چووبم کځم نیست بوو، بیستبووم له دواى نوځی هینیان پاره ی بې
کځم نیستان ځ ده کرده وه، من له بایم بیستووه: ئه گهر هه موو
شوعیه کان وه ځ مه لا سهدیق و حاجی که ریمی حاجی وسوو بان، منیش
ده بووم..

دځر ځکی مهم و زینم بې مه لاکه خو ځنده وه، کتېبه که ی له ده ستم وهرگرت،
سهری به سهر دا گرت و چیه ند لایه هیه کی ځ هه دایه وه، چیه ند دځر ځکی
به ده نگ خو ځنده وه، هه ستم کرد له خو ځنده وه لاسایى ئه وه پیاوه
ده کاته وه، که له رادی ځ وه ده نگیم بیستبوو، دواتر زانیم ناوی
شوکرولای بابانه، له وه وه منیش ده مویست ده مه لاسکه ی شوکرولای بابان
بکه مه وه، مه لاکه قسه یه کی کرد هه رچه نده چ بې تېنه گه ی شتم به ځام
به لامه وه بایه خدار بوو، بېه هه وکesh پې وه به ئاوازه ی ځ یه وه له
گو ځ ماوه:

ده بوو وه کو گو ځستان و بوستان له حوجران خو ځندر ابا..

خو ځنده وه ی مهم و زین منی به قسه ه ځنا، ما ځ مه هه موو که مدوو
بوون، به ځام ئه وان له چاو من ده که ونه چ ځوه ی زځر بې ځکانه وه، من
قه تفه تځ کځ سهری قسم نه کرد تېه وه، ئه گهر کوو دنا له قسانم
هه ځنده دای، باگ ځی پرسیارانیشم به کورتی ده دایه وه کهم وا بووه له

(ئا، نا، نازانم، وايه) هه‌وه‌تر ده‌چوو، كه‌چى ئه‌وه‌تا مهم و زىنى
خانى منى كرد ته ج‌نشيني هه‌قايه‌تب‌ئى سه‌يداوه، هه‌موو ق‌وقه‌پ و
ته‌ن‌خ‌م قسه‌ ده‌كه‌م و شيشه‌ شين و س‌ره‌كه‌ى مه‌لاشم ب‌ نايه!
قسه‌ ده‌كه‌م و هه‌موو ته‌ماشاي زارى من ده‌كه‌ن، به‌ام ه‌شتا كابانه
ژيكه‌ه‌ له‌ من به‌ ده‌م و دووتره، ئاخ‌ر ئه‌و ب‌ كاخ‌ه‌ز ده‌توان‌ تا
زارى شل ده‌ب‌ قسه‌ بكات، به‌ام من كاخ‌ه‌زم له‌ پ‌ش‌نه‌ب‌ هه‌ر دوو س‌
رسته‌م له‌ باردايه، ك‌تايى د‌ت و قسه‌م ب‌ نايه، كابانه ژيكه‌ه‌ له
هه‌مووان باشت‌ر ئه‌وه‌ ده‌زان‌، له‌ب‌يرمه‌ گوته‌:
ت‌ هه‌قايه‌تب‌ئى سهر كاخ‌ه‌زى..

كابانه ژيكه‌ه‌ هه‌ين‌ نه‌يده‌زاني بنووس‌ و بخو‌ن‌ته‌وه، ويستى ف‌رى
بكه‌م، هه‌و‌مدا، به‌ام دياربوو نه‌مزاني، له‌ب‌يرمه‌ جار‌ك
خه‌تخه‌ت‌كه‌يه‌كى كرد، پرسى:

ئه‌وه‌ى نووسيومه‌ چيه‌؟

پ‌يپ‌كه‌نيم و گوتم:

هيچ..

به‌ سهر خ‌يدا شكايه‌وه، ئيدى باسى خو‌ن‌ده‌وه و نووسيني نه‌كرده‌وه،
پاشتر له‌ نه‌ه‌شتنى نه‌خو‌نده‌واري سا‌ك‌كى نه‌برد ه‌ند جوانى
ده‌نووسى، ئيره‌ييم به‌ خه‌تى وى ده‌برد، مهم و زينم داي‌ و گوتم:
ها، ئ‌ستا خ‌ت بيخو‌نه‌وه
گوته‌:

نا، ت‌ ب‌ت خو‌ن‌دمه‌وه، جوانت خو‌ن‌ده‌وه..

دنيا له‌ سهر كاولبوونه، مهم و زين با هه‌ر له‌ ده‌لاقه‌ى مهم و زين و
له‌ ناو به‌رگه‌ شينه‌كه‌ى خ‌ى بم‌ن‌ته‌وه، ئه‌گه‌ر له‌ كاولبوونى دينا
ت‌دانه‌چوون، ت‌دا نه‌چووين، د‌مه‌وه ديدارى..

دنيا به‌ به‌ريه‌وه نه‌ما، سهربرده‌ما، به‌ام ناپ‌رژمه‌ سهريان، سهر
له‌ ه‌لى گه‌ل ده‌ده‌م، تاو‌ به‌ ديار شان‌گه‌ريه‌كه‌وه داده‌نيشم، د‌مه‌وه
و ئيدى ته‌واو، خزم‌كى ما‌ى فازيل ر‌حانه، هه‌ردووكماني به‌ دواى
خ‌ى دا، من له‌ سهر قسه‌ى ر‌حانه‌چووم، ئه‌و ديتبووى، له‌ ريزه‌كاني
ناوه‌ند‌ دانishtين، يه‌كه‌م جارمه‌ ب‌مه‌ ئ‌ره، له‌ سينه‌ما ناچ‌، له
باتى شاشه‌ى ديوار‌، له‌ زه‌وى ج‌يه‌ك هه‌بوو وه‌ك سه‌ك‌، له‌ پ‌ ده‌نگ‌ك
له‌ گو‌ى من له‌ ده‌نگى د‌و! ده‌چوو، ه‌كه‌ى خسته‌ له‌رزه، چاوده‌ده‌م
پياو‌كى گچكه‌ه‌ له‌ سهر سه‌ك‌يه‌كه‌، چما ئه‌و ده‌نگه‌ د‌ويه‌ له‌و
پياو‌كه‌وه هاته‌ ده‌ر! يه‌كه‌م شان‌گه‌ريى ديتم ئه‌وه‌ بوو،
نايه‌ته‌وه‌ب‌يرم چى بوو..

دنيام به‌ ده‌ست‌ راگرت‌ نا‌ه‌لم بكه‌و‌ تا ت‌ه‌ى كه‌ويار له
زه‌نگه‌ز‌ران نه‌كه‌مه‌وه، ئه‌و ج‌ره‌ راوه‌ش له‌ با‌مه‌وه ف‌ربوومه، له
كه‌ندى به‌ر ما‌ان ك‌لكه‌دار‌ هه‌يه‌ وه‌ك ب‌ى له‌ سهر ته‌نيشت راكشاوه،

که می له دهړ و پډهچ زړی له بن زهوی ب، چ پناچ سهر به
 ناوماك ب، ناو كلكهی وا گورهی پنايه، رهنگه به رهگوه نره
 زډی خی ب، ههرچی ب، لهگه خاك مهیلو تهخته و ب ته شاری
 زهنگه زره، نیوهی زهنگه زرهی شار لهو شارهوه سهردهكن و به
 گهك و شار وهردهبن، زهنگه زرهی گوره، د، چ ته ناو جكك و
 به نسترې داوه كلکی پ رهپ كړدووه، به سهر سه بكهوه ه نیشتهوه و
 به سهگی داوه سه بكهی له پش چاو خستهوه، زهنگه زرهی ناو
 كلكه دار له قاشوانش ناگه نهوه، قاشوان دوو بهرده، كه م لك له
 ناری نستر پانترن، له سه بكهی سه گیش ته نكتر نه بن نستهووتر نین،
 به ام تا راوی زهنگه زرهیان پ نهكهیت ههر بهردن و نابنه قاشوان،
 من نهوه نه بووم بچه شهی قاشوان، به ام كات چاوی كهویار
 فرم سکی ده باراند و جگهستهی زهنگه زرهی به سهر روومه تیهوه دیت،
 به یارمدا بچه شهی زهنگه زرهی و تپی كهویار بكه مهوه:

كلكه دار كونه کی تډایه گچكه، مشکی پوه ناچ، زهنگه زره قل قل
 لیهوه د نهدهړ و به كك بان وهردهبن و تووشی ههر چی بن پوهی
 ددهن، ن، چاود، راوه زهنگه زره، قاشوان ببینه:

له سهر زگ راکشاوم دهستم به بهردهوه له سهر كونی زهنگه زرهیه،
 نستا كون كهوت ته نیوان دوو بهرد، دوو بهردی روو له یهكتر، دوو
 بهردی سوار، سوار ب بهر یهك كهوتن، لهو ساتهی زهنگه زره سهر
 دهرده ن، قاشوان دهستپډهكات، شق! بهردهكان بهر یهك دهكون و
 زهنگه زره دهفلیق تهوه، وهك نهوهی گهوه شاری بدهیت، زرم كوشت،
 به قه د پی فرم سكه كانی كهویار پتر، نهو ناوه ده ب ته كوشتارگه،
 مرووله رچكه ده بهستن و لاشهكان دهگوازنهوه، قاشوان دهستوبردی
 دهو، خاوخلیچك بی ده بیه خراکی زهنگه زره، قاشوان له شه ه بان
 دهچ، له فیشهك ت كړدنهوه و پ كړدنهوه دهستت سووك ب، كهس
 په نجهكانت نه بین!

سهنگه چ لكردنیش هونه ركه له دهستی هه موو كهس نایه، نه پی
 بهردهكه بكه سهرقای شارهكه و تهواو، نا، پا هپهستی زهنگه زره
 زرهو بهرد هه ده داتهوه، ت ده ب ت هند گورج قیتبیهوه و یهك پی
 هه پی گوللهی بان نه تگات..